MAESTRUL

UCENICUL
COCOȘATUL
CROITORUL
FEMEIA
GRASUL
MAESTRUL

O sală de așteptare — murdară, cu pereții coșcoviți, rău luminată și sărac mobilată, aproape sordidă. În fund, o ușă masivă, pe care scrie: „Tarif. Sfaturi generale — 1 ban. Sfaturi privind trupul — 2 bani. Sfaturi privind sufletul — 3 bani. Sfaturi privind animalele — 4 bani. Sfaturi privind copiii — gratuit". Pe cele două bănci de lemn, așezate pe dreapta și pe stînga, se află doi bărbați și o femeie de diferite vîrste. În picioare, Ucenicul — circa 21 de ani, îmbrăcat cît mai aiuristic cu putință și purtînd pe față o insolență ieșită din comun.

UCENICUL *(îi numără pe cei de față)*: Unu, doi, trei... *(Se uită într-un carnet.)* Lipsește o persoană. Mă întreb: de ce întîrzie? Există persoane care își permit nerușinarea de a întîrzia atunci cînd vin să consulte un doctor, un avocat, un ghicitor, dar a întîrzia atunci cînd ai cerut o audiență la un maestru, o audiență care se obține, după cum bine știți, atît de greu, gestul mi se pare pur și simplu... *(Ceilalți îl aprobă în tăcere. Apoi ușa din exterior se deschide și intră, grăbit, un bărbat cocoșat, purtînd ochelari și o pălărie ponosită pe cap. Ucenicul îi aruncă o privire aspră, colcăind de reproșuri; așteaptă o explicație. Dar cocoșatul se așază și tace. Ba chiar își aprinde o țigară. Ucenicul îi zmulge țigara din gură și i-o stinge, brutal, sub talpa piciorului.)* Mai înainte de a aprinde țigara nu crezi că e cazul să ne dai o explicație pentru întîrzierea pe care ai săvîrșit-o și prin care ai sfidat pe maestru, pe mine și pe aceste persoane? Persoane care... *(De alături se aude un zgomot nedefinit și Ucenicul con-*

tinuă în șoaptă)... așteaptă cu sufletul la gură, chinuite de nerăbdare și speranță, persoane care...

COCOȘATUL *(se ridică, intimidat, roșind ca un școlar)*: Acum o oră mi-a născut soția. A trebuit să aștept pînă m-a putut primi, ca să-i adresez felicitări. *(Toți ceilalți solicitanți izbucnesc în rîs.)* De ce rîdeți ?

UCENICUL : Păi cum să nu rîdă, cînd spui o gogomănie mai mare decît dumneata ? Cocoșații nu au voie să facă copii.

COCOȘATUL *(suav)* : De ce ?

UCENICUL : De ce ?! De ce mai întrebi ?

COCOȘATUL *(palid de emoție)* : De fapt, pentru asta am și venit la maestru. Ca să-l întreb dacă o să pățesc sau nu ceva. Și ce anume.

CROITORUL : Depinde dacă a ieșit sau nu cocoșat.

COCOȘATUL : Mi-a fost frică să mă uit.

FEMEIA : N-aș dori nimănui să nască un copil cocoșat. Mai ales unei femei.

COCOȘATUL : Într-adevăr, soția mea a scos un asemenea răcnet încît s-au oprit toate mașinile, trenurile și avioanele pe loc.

FEMEIA : Merita să facă un asemenea sacrificiu ?

COCOȘATUL : Dar ce anume merită și ce anume nu merită făcut pe această lume ? Și asta vreau să întreb. Ca să nu mai vorbim de faptul că... *(Ezită.)*

UCENICUL : Stai jos. Cine e primul pe listă ? *(Se uită în carnet, apoi arată spre un tip durduliu și roșcovan.)* Dumneata ! Ce meserie ai ?

CROITORUL : Croitor.

UCENICUL : Ce fel de croitor ?

CROITORUL *(speriat)* : Depinde de client : haine, pantaloni, veste, paltoane, cordoane. I-am făcut, recent, unui client un asemenea cordon că s-a spînzurat cu el. Atît de bun era.

UCENICUL : Cine ? Clientul sau cordonul ?

CROITORUL : Cordonul. Dar și clientul era bun. Se poate face orice din stofă și pînză. Eu fac și cravate... și nasturi... și huse... I-am făcut, recent, unui client huse pentru șifoniere, pentru tablouri și pentru bibliotecă. Contra...

(Toți ceilalți îl ascultă tăcuți, fiecare copleșit de gîndurile lui.)

UCENICUL *(tresărind)* : Contra cui ?

CROITORUL : Contra prafului. Nu știu dacă știți, dar praful ocupă locul opt în clasamentul pericolelor mondiale. Imediat după foc și înaintea obiectelor tăioase. În general... *(Își dă seama că nu-l ascultă nimeni.)*

UCENICUL *(tresărind)* : Și ce sfat vrei să-i ceri maestrului ?

CROITORUL : Unul de trei bani.

UCENICUL *(îl privește insistent)* : Deci, pentru suflet. *(Notează.)* Banii ! *(Croitorul plătește.)* Fii atent cum te exprimi : scurt, în cuvinte simple, nu vorbi la figurat, în metafore și comparații — că asta e meseria lui, nu a ta.

CROITORUL : Am înțeles.

UCENICUL : Hai ! Du-te !

(Îl introduce pe ușa din fund. Se lasă o tăcere încordată. Ucenicul șterge praful, plictisit.)

FEMEIA : Tinere ! Dumneata ce ești aici ?

UCENICUL : Eu sînt ucenicul maestrului.

FEMEIA : Adică înveți meseria de la dînsul ?

UCENICUL : Păi ce, meseria asta se învață ?!

GRASUL : Nu ?!

UCENICUL : Orice se poate învăța pe lume, inclusiv a trăi sau a muri, dar a fi înțelept, a fi geniu — nu.

FEMEIA : E un dar de la natură.

UCENICUL : Probabil. Ziceam că sînt ucenic în sensul că fac de toate : mîncare, curățenie, contabilitate, cantabilitate...

FEMEIA : Cantabilitate ?!

UCENICUL : Da. În sensul că, în timp ce el gîndește, eu cînt. Cu condiția asta m-a angajat.

COCOȘATUL : Gîndește mult ?

UCENICUL : Permanent. Vă dați seama ce eforturi fizice fac ? Vai de coardele mele. Noroc că am pregătirea cuvenită. Am fost corist.

FEMEIA : Dar de ce gîndește maestrul permanent ? Nu face un exces ?

UCENICUL : Păi, dacă n-ar gîndi permanent, de unde ar scoate atîtea idei geniale ?

GRASUL : Cu alte cuvinte, genialitatea e o chestiune de antrenament.

UCENICUL : Firește.

GRASUL : Adică de muncă și iar muncă.

UCENICUL : Categoric.

FEMEIA : Nu degeaba a spus cine a spus că geniul înseamnă cinci la sută inspirație și nouăzeci și nouă la sută transpirație.

COCOȘATUL : Chestia asta nu e confirmată de istorie. Dimpotrivă, din datele pe care le deținem, genIile nu s-au dovedit a fi niște harnici, niște posedați de ideea muncii fără preget. Socrate era un plimbăreț și un petrecăreț, care nu și-a găsit vreme să-și noteze ideile pe un colț de hîrtie. Shakespeare a scris...

GRASUL : În cazul în care a existat...

COCOȘATUL : Firește. A scris împins de la spate de un prinț ambițios. Byron avea inspirație doar în zilele cu furtună, iar Goethe, marele Goethe, mîzgălea hîrtia un ceas pe zi, după care colinda pădurile și cîmpiile în căutarea unor țărăncuțe proaspete și naive.

FEMEIA : Vă referiți, în cele ce spuneți, doar la filozofi și scriitori, pentru că savanții...

COCOȘATUL : Savanții ? Să fim serioși ! Și ei erau niște leneși notorii. Einstein a descoperit celebra teorie a relativității în timp ce se distra cu clapele pianului, iar Newton lenevea la umbra unui măr cînd i-a căzut miraculoasa pară în creștet, dîndu-i pe tavă legea gravitației. Vă spun în cunoștință de cauză : geniul poate fi asociat cu orice — cu inspirația, cu necesitatea, cu setea de glorie sau de bani — dar nu cu munca.

UCENICUL : Un moment, vă rog.

(De alături se aud bușituri, trîntituri și gemete, după care ușa se deschide și Croitorul e aruncat în mijlocul încăperii ca o zdreanță, cu fața plină de sînge.)

COCOȘATUL *(oripilat)* : Dar ce s-a întîmplat ?

CROITORUL *(ridicîndu-se și ștergîndu-și fața)* : Am avut cu maestrul o mică discuție în contradictoriu.

UCENICUL : În contradictoriu ?! Cum ți-ai putut permite o asemenea nerușinare ?

CROITORUL : De fapt, n-a fost o discuție, ci o explicație.

UCENICUL : Un moment, să văd exact despre ce este vorba. *(Dispare pe ușa interioară.)*

FEMEIA : Dar de ce sînteți atît de nefericit ?

CROITORUL : Stimată doamnă, mă aflu într-o situație foarte penibilă. Aveam în buzunarul hainei circa zece ouă proaspete, de la găinile mele personale, pe care voiam să i le dau maestrului în dar. Aceste ouă s-au spart toate în timpul micii busculade care a avut loc. Nu știu dacă ați trăit vreodată situația în care vi se sparg zece ouă în buzunare.

GRASUL : Ăsta e un fleac. Eu am trecut, odată, îmbrăcat printr-o baltă și am ajuns acasă cu buzunarele pline de broaște. Nu mi-aș fi dat seama de asta dacă una dintre ele n-ar fi început să cînte la miezul nopții, în șifonier. *(Rîde.)*

CROITORUL *(se așază pe bancă ; s-a mai liniștit)* : Să vă povestesc ce s-a întîmplat. Am intrat la maestru...

FEMEIA : Cum arată ?

CROITORUL : Impresionant. Înalt... suplu... cu barbă albă... Are o forță în mușchi extraordinară. Cred că a făcut culturism.

COCOȘATUL : Culturismul e un exercițiu extraordinar pentru vigoarea bărbătească. Cunosc un preot culturist de nouăzeci de ani care, cînd strînge un enoriaș sau o enoriașă în brațe, îl rupe sau o rupe în două. A participat la un concurs oficial de lupte fizice și era gata-gata să fie declarat campion. Din păcate, avea o reputație cam îndoielnică din punct de vedere moral. *(În șoaptă.)* Punea apă în vinul de împărtășanie.

GRASUL *(oripilat)* : Vai de mine !

CROITORUL : Atunci să continui. Intru, deci, îl salut cuviincios și-i zic, în timp ce el mînca mieji de nucă și chifle proaspete : „De două săptămîni mi-a plecat nevasta de-acasă". „A plecat sau a fugit ?"

m-a întrebat. „Nu, zic, n-a fugit, și-a făcut bagajele de față cu mine și mi-a zis franș că pleacă la amantul ei, un plăcintar de pe strada alăturată, cu care se cunoscuse în timp ce cumpăra niște pateuri fierbinți. Problema este că nu mai pot să închid un ochi toată noaptea din cauza gîndurilor, iar ziua sînt tot timpul buimac, fac cracii pantalonilor unul mai scurt decît celălalt, uit să le pun șlițuri și așa mai departe. Eu, în caz că această femeie nu se întoarce acasă, îmi pun funia de gît. Ce mă sfătuiți ?“ Maestrul a mai ronțăit cîțiva mieji de nucă, după care mi-a spus : „Te duci acasă și înveți să mergi în mîini. După asta, te instalezi în fața casei plăcintarului, unde zici că se află respectiva soție, și începi să te plimbi pe trotuar în mîini. Ea te va vedea pe fereastră, se va zgudui de gestul dumitale disperat și se va întoarce în patul conjugal“.

COCOȘATUL : Ideea mi se pare excelentă. Firește, în cazul în care soția dumitale e o ființă impresionabilă.

CROITORUL : Păi asta-i, că nu e ! I-am spus-o și maestrului : „Maestre, am mers în fața ei în mîini de mai multe ori, și știți ce mi-a zis, rînjind cu cel mai nerușinat cinism ? Că pot să merg și în degete, ea la mine nu se mai întoarce, atît de dulce e viața alături de plăcintar. Înseamnă că nu cunoașteți sufletul femeii“.

GRASUL : Și el ce-a zis ?

CROITORUL : „Eu nu cunosc sufletul femeii ?! a strigat. Eu care așa și pe dincolo ?!“ Și m-a călcat în picioare. Uite-așa m-a călcat.

UCENICUL *(apare din camera alăturată)* : Cine urmează, vă rog ? *(Nimeni nu schițează un gest.)* Haideți, că maestrul nu are timp de pierdut.

COCOȘATUL *(timid)* : De fapt, cine figurează pe listă ?

UCENICUL *(studiază carnetul)* : Dînsul. *(Arată spre Grasul.)*

GRASUL *(speriat)* : Eu aș vrea să rămîn ultimul. Trebuie să mă mai gîndesc, să mă mai concentrez, să mă mai...

COCOȘATUL : Ce să te mai gîndești, ce să te mai concentrezi, ce să te mai ? Ți-a venit rîndul, intri !

(Toți cei de față îl împing cu forța pe ușa camerei în care se află Maestrul.) Este de-a dreptul revoltător cum unii oameni refuză să se încadreze în disciplina socială. Noi respectăm ordinea în care ne-am înscris, el nu !

(Pauză, ceilalți tac, îngînduraţi. Ucenicul șterge dușumeaua cu o cîrpă.)

UCENICUL : Într-adevăr, mi se întîmplă adesea să am conflicte din cauza lipsei de disciplină. Vine, de pildă, cîte unul care e grăbit nevoie mare și care vrea să intre imediat la maestru. Imediat.

COCOȘATUL : Fără să mai aștepte ?

UCENICUL : Fără.

COCOȘATUL : Asta-i culmea ! A refuza să stai la rînd este echivalent cu a scuipa pe ceilalți oameni în față. În fața cozii, ca și a morții, sîntem cu toții egali.

FEMEIA : De ce or fi avînd atîta nevoie oamenii de sfaturi ? Unii nu sînt în stare să facă un pas pînă nu cer un sfat. „Ce influență are atracția selenară asupra sexului copiilor ?“ „Gelozia e un sentiment negativ sau pozitiv ?“ „De ce blonzii sînt mai vulnerabili la alcool decît bruneții ?“ „Au și plantele senzația de fericire și durere ?“ „Persoanele cu înzestrare parapsihologică vor deveni în viitor cobai sau lideri ai umanității ?“ „Ce e strănutul ?“ Peste tot — în ziare, în reviste, în almanahuri — se cer și se dau sfaturi : cum se scot petele de pe haine...

UCENICUL : Sau petele din soare...

FEMEIA : Da, chiar și petele din soare. S-au înmulțit sfătuitorii ca mușteleie. Îi găsești prin parcuri, pe străzi, în piețe.

UCENICUL : Atunci de ce nu căutați un sfătuitor ambulant, care e mai la îndemînă și mai ieftin ? De ce ați venit aici ?

COCOȘATUL : Pentru că el, cel puțin, e autorizat, are firmă.

FEMEIA : Aș vrea să plătesc taxa cuvenită. Cît mă costă ?

UCENICUL : Depinde pentru ce sfat ați venit. Privind sufletul sau trupul ?

FEMEIA *(jenată)* : Amîndouă.

UCENICUL : Trei și cu doi fac cinci. Cinci bani.

FEMEIA *(scotocindu-se prin poșetă)* : Acum un an era invers : dădeam un ban și primeam două sfaturi. Totul s-a devalorizat. Of, doamne, tare mai e greu pe lume !

CROITORUL : Greu, da. Și, tocmai cînd ne învățăm cu greul, vine sfîrșitul. Un sfîrșit despre care nu știm nimic. Nimic-nimic.

COCOȘATUL : Să nu intrăm în panică. În următorii cincizeci de ani se va afla aproape totul. Și despre timp, și despre infinit...

CROITORUL *(pătimaș și tragic)* : Nu se va afla nimic ! Și asta numai și numai din cauza lașității noastre. Ne e frică de adevăr, asta e ! Preferăm orice, dar nu adevărul. Minciuna este hrana noastră preferată. Minciuna ! *(Plînge.)* Sîntem niște lași...

COCOȘATUL *(impresionat)* : Domnule, între noi fie vorba, cu adevărul nu e bine să te grăbești niciodată să-l afli. Adevărul e un fruct care trebuie cules numai cînd e bine copt. De pildă, în cazul de față...

FEMEIA *(îl întrerupe)* : Zău, nu știu ce părere aveți dumneavoastră, dar pentru mine, ca femeie, viața e prea complicată. Atît de complicată că, uneori, nu pot s-o mai duc. Și atunci îmi pun întrebarea : dacă e atît de complicată și de grea, dacă e un chin și nu o binefacere, de ce mi s-a mai dat ?

UCENICUL : Păstrați-vă întrebările pentru maestru. Doar pentru asta ați venit și pentru asta plătiți. Nu vă mai frămîntați inutil. *(Apare Grasul, îngîndurat.)* Ei, cum a fost, domnule ? Ești mulțumit ?

GRASUL : Da, în linii mari, da. Sînt mulțumit. Am plecat cu două sfaturi folositoare. Poftiți taxa și vă las cu bine. *(Dă să plece.)*

FEMEIA : Nu pleca. Spune-ne și nouă cîte ceva, dă-ne amănunte, dă-ne curaj.

COCOȘATUL : Pentru ce ai fost la el, ce sfat i-ai cerut ?

GRASUL *(se așază)* : Am fost pentru două sfaturi.
CROITORUL : Primul e cu slăbitul.
GRASUL : De unde știi ?
CROITORUL : Din moment ce ești gras, vrei să slăbești, nu ?
GRASUL : Da. Dar știți de ce ?
UCENICUL : De ce ?
GRASUL : Pentru că, în timp ce eu mă îngraș, nevastă-mea slăbește. Și, cu cît mă îngraș eu, exact cu atît slăbește ea.
FEMEIA : Și ce sfat ai primit ?
GRASUL : Un sfat care e la mintea cocoșului. Aș fi putut să mi-l dau și singur, dacă m-aș fi concentrat puțin. Dar nu m-am concentrat.
COCOȘATUL : Și ce ți-a spus maestrul ? E rîndul meu să intru și mă grăbesc.
GRASUL : Nu te grăbi. Mi-a zis să nu intre nimeni deocamdată.
UCENICUL : De ce ?
GRASUL : Tocmai cînd plecam eu a intrat prin ușa din spate o tînără brunetă.
UCENICUL : Brunetă rău ?
GRASUL : Da. Brunetă ca focul. Și cu sînii așa.
UCENICUL *(furios)* : Lepra !
FEMEIA : De ce ?
UCENICUL : Știu eu de ce. *(Aproape plîngînd.)* Vrea să-mi ia postul, folosindu-se de farmecele ei personale.
COCOȘATUL : Păi dacă le are, de ce să nu le folosească ?! N-ar fi păcat ?
CROITORUL : Așa mi-a zis și nevastă-mea : „Din moment ce sînt atît de reușită, nu-i păcat să nu profit ?!“ Și uite că profită.
COCOȘATUL : Și ce sfat ți-a dat maestrul ?
GRASUL : Mi-a zis că, dacă eu vreau să slăbesc, iar nevastă-mea să se îngrașe, eu să mănînc ce-i place ei, iar ea să mănînce ce-mi place mie.
CROITORUL : E logic.
FEMEIA : Ziceai că i-ai cerut două sfaturi.
GRASUL : Da. Al doilea e în legătură cu o afacere.
CROITORUL : Adică ?
GRASUL : Adică eu am o fabrică de șireturi.

COCOȘATUL : Zi mai repede, să nu mă cheme.
GRASUL : Nu te cheamă. Bruneta arată în asemenea hal, că nu te grăbești să scapi de ea nici dacă ai ști că e soră cu moartea. Cum vă ziceam, eu am o fabrică de șireturi, iar peste drum de mine un văr de-al treilea are o fabrică de pantofi. Ce-mi zice vărul ? Că are de gînd să nu mai facă pantofi care să se încheie cu șireturi, ci pantofi care să se încheie cu catarame, ca să nu mai am eu cui vinde șireturile. Adică să mă distrugă.
CROITORUL : De ce ?
GRASUL : Pentru că-i plăcea de nevastă-mea. De cîte ori o vedea se lingea pe buze.
CROITORUL : Și ce-a zis maestrul ?
GRASUL : Că există două soluții. Ori să reprofilez fabrica pe catarame, ori s-o trimit pe nevastă-mea să se culce cu vărul.
COCOȘATUL : Și dumneata ce-ai zis ?
GRASUL : Eu i-am zis că vărul meu e un porc atît de scîrbos că, după ce i-am trimis-o pe nevastă-mea goală pușcă, într-o noapte, a doua zi mi-a trimis-o înapoi tot goală, dar purtînd pe spate un mesaj scris cu cremă de ghete : „mai îngraș-o puțin“.
CROITORUL : Mare măgar. Și ce-a zis maestrul ?
GRASUL : Asta a zis : „mai îngraș-o puțin“.
CROITORUL : Înseamnă că și el e...
COCOȘATUL *(nerăbdător)* : Nu înțeleg de ce nu mă cheamă. Ce face acolo ?

(Vrea să se uite pe gaura cheii.)

UCENICUL *(indignat)* : Te rog ! Nu ai voie să faci așa ceva ! Așa ceva am voie numai eu. Acest privilegiu mi l-am cîștigat prin sudoarea minții.
COCOȘATUL : Mă rog, atunci uită-te dumneata.
UCENICUL *(se uită prin gaura cheii și se ia cu mîinile de cap)* : Vai ! Vai ! Vai !
FEMEIA : Ce face ?
UCENICUL : Nu se poate spune.
COCOȘATUL : De ce nu se poate spune ? Tot ce fac împreună un bărbat și o femeie se poate spune, vedea sau citi. Slavă Domnului, doar despre asta ne

vorbesc de mii de ani cele șapte arte. Care, în curînd, vor deveni opt.

CROITORUL : Care va fi a opta ?

COCOȘATUL : Nu se știe, dar toată lumea o presimte.

FEMEIA : Domnule ucenic, ne-ai făcut curioși. Lasă-ne și pe noi să privim.

COCOȘATUL : Plătim o taxă în plus.

UCENICUL : Bărbații, în orice caz, nu se pot uita. Numai dînsa, pe propria-i răspundere, și contra unei taxe speciale.

FEMEIA : Bine. Cît e taxa ?

UCENICUL : Zece bani.

FEMEIA : Poftim. *(Se uită îndelung pe gaura cheii. Ceilalți freamătă de curiozitate.)* Vai, ce interesant !

GRASUL : Nu ne spui și nouă ? Îți plătim.

FEMEIA : Dați cîte cinci bani.

CROITORUL : Înseamnă că dumneata vei ieși în cîștig.

FEMEIA : Dacă vă convine. *(Cei trei plătesc.)* Să vă spun acum ce făcea bruneta cu maestrul.

COCOȘATUL : Ce făcea ?

CROITORUL : Ai răbdare.

FEMEIA : A suit-o pe masă...

GRASUL : Era goală ?

FEMEIA : Da.

GRASUL : Nevastă-mea umblă aproape tot timpul goală. Într-o zi, fără să-și dea seama, a plecat goală la piață. Și-a dat seama cînd a stropit-o un biciclist.

COCOȘATUL : Și el ? El ce făcea ?

FEMEIA : Ședea pe podea, în genunchi, și se ruga.

CROITORUL : De unde știi că se ruga ?

FEMEIA : Pentru că murmura : „Ajută-mă ! Ajută-mă !“

COCOȘATUL *(sufocat de curiozitate)* : Și ea ? Ea ce făcea ?

FEMEIA : Ea ? Mînca alune.

CROITORUL : Lumea spune despre el că e un pervers și un destrăbălat,

GRASUL : Dar asta nu e perversiune.

CROITORUL : E, mai degrabă, un obicei de cult. Indienii se închină la vaci. Japonezii la soare. Tibetanii la broaște. A te închina unei femei e aproape același lucru. De altfel, o sectă religioasă de ultimă oră susține că Isus nu era bărbat, ci fecioară.

COCOȘATUL : Uneori, femeile sînt niște sfinte. Niște martire. Mai ales atunci cînd nasc.
CROITORUL : Dar atunci cînd nu nasc ?! Poți să-mi pretinzi mie să mă închin, de pildă, în fața lui Brigitte Bardot ?!
FEMEIA : Am auzit, însă, că face și altele, mult mai deocheate.
UCENICUL : Vorbești de maestru ?
FEMEIA : Da.
UCENICUL : De unde știi ?
FEMEIA : Vuiește tîrgul.
UCENICUL : Adică ?
FEMEIA : E adevărată povestea despre marele sandvici ?
COCOȘATUL : Care ?
FEMEIA : Că în fiecare săptămînă taie un porc în două felii imense, se așează la mijloc, gol, cineva leagă apoi porcul cu o frînghie și îl dă de-a dura prin curte ?
CROITORUL : De ce ?
FEMEIA : Nu se știe. Probabil că-i place.
GRASUL : De aici s-a inspirat poetul care a scris poezia intitulată „A fi într-un porc" ?
FEMEIA : Probabil.
CROITORUL : Dar e adevărat că-i putred de bogat de pe urma atențiilor pe care le primește de la cei care vin să-i ceară sfaturi ?
UCENICUL : Într-adevăr, a adunat unele lucruri, nimic de zis. Are, de pildă, la ora actuală, o mie de perechi de ciorapi desperecheați, două mii de cravate cu buline și trei mii de papuci de papură, dar toate aceste obiecte stau nefolosite. Ca și cei cinci kilometri de cîrnați pe care i-a primit de la un măcelar și care se plimbă singuri, zi și noapte, prin beci.
COCOȘATUL : De ce ?
UCENICUL : Pentru că au făcut viermi.
FEMEIA : În fond, e dreptul lui să fie bogat și să trăiască cum vrea. Natura i-a dat geniu, iar geniile trebuie răsplătite într-un fel. Dacă ar fi după mine, aș face o constituție specială pentru ei. Sau i-aș trimite pe toți într-o rezervație paradisiacă.

CROITORUL : Ciudat mai gîndești dumneata ! Adică să facem din genii o super-clasă, o super-aristocrație ! De ce ?

FEMEIA : De aceea, pentru că sînt atît de puțini și atît de rar prețuiți în timpul vieții.

COCOȘATUL : Și mediocrii ?! Cu mediocrii ce facem ? Îi ținem în mizerie și în umilință ?

CROITORUL : Dar proștii ?! Ce facem cu ei ? Îi adunăm în ghetouri ? Îi transformăm în sclavi, în paria ?!

COCOȘATUL : Puteți să-mi spuneți ce s-ar face geniile fără mediocri ? Cu cine ar pune în practică ideile lor geniale ? Cine le-ar executa ? Ce s-ar întîmpla dacă toată populația ar fi formată numai din excepții ?

FEMEIA : Dar ce ne-am face dacă toată populația ar fi formată numai din mediocri ?!

GRASUL : Sau numai din proști.

CROITORUL : Cunoști lozinca „proști, da' mulți" ?

FEMEIA : Lozincile nu mă emoționează ; sînt schimbătoare.

COCOȘATUL : Eu sînt categoric împotriva creierii unor condiții speciale pentru genii. Luăm, din nou, cazul lui Socrate. El era un destrăbălat și un imoral, încălca legile cetății, drept pentru care atenienii l-au obligat să se sinucidă, chit că era cine era. Geniu-negeniu, ai greșit — bei otravă !

CROITORUL : Chestie care nu a fost, de altfel, decît în folosul lui. Dacă nu era obligat să se omoare, nu ajungea celebru. Multe persoane cu înzestrare de excepție își caută persecuția cu lumînarea pentru a intra în istorie. Cazul poetului Ovidiu.

COCOȘATUL : Dar să ne oprim asupra maestrului. De ce să mergem mai departe, cînd avem exemplul lui la doi pași ? Un individ imoral, rapace, brutal...

CROITORUL : Pe mine m-a călcat în picioare...

COCOȘATUL : Despre care nici nu știm măcar că e geniu cu adevărat. Are vreo diplomă, vreun atestat, vreun certificat ?

CROITORUL : Are pe perete o diplomă scrisă într-o limbă străină. O diplomă a unei școli de meserii.

FEMEIA : Ce fel de meserie ?

UCENICUL : Cerșetor. A absolvit școala respectivă la Paris.
GRASUL : O școală celebră, de altfel.
CROITORUL : Și atunci de ce ne dă sfaturi ? De ce nu se duce să cerșească ?
COCOȘATUL : Iertați-mă, dar e un impostor. După părerea mea.
FEMEIA : De ce ? Nu e suficient să spui, convinge-mă. Doamne, ce greu e să convingi !
CROITORUL : Cred și eu. Argumentul a apărut abia odată cu democrația, adică foarte greu și foarte tîrziu. Cînd ești stăpîn e foarte ușor să spui că soarele e rotund, dar cînd ești egal, trebuie să ai motive cu care să-i convingi și pe ceilalți. Ceea ce e foarte incomod și plicticos. Ați observat cînd apar, de obicei, dictatorii ? Cînd istoria e grăbită și n-are răbdare pentru argumente.
FEMEIA : Încetează cu divagațiile. *(Către Cocoșat.)* De ce spuneai că maestrul e un impostor ?
COCOȘATUL : În primul rînd, pentru că însăși ocupația lui mi se pare inutilă și imorală. Sfaturile nu sînt niciodată urmate, vă asigur, ele nu duc niciodată la nimic bun. Dimpotrivă. Copiii abia așteaptă un sfat ca să-l încalce. Adevărul nu se descoperă decît prin experiență personală și prin suferință. În zadar îți spun eu dumitale că focul frige, vorbele nu te conving. Dar ia pune mîna în foc, ca Mucius !
FEMEIA : Cine-i Mucius ?
COCOȘATUL : Nu știu. Și nici nu mă interesează.
CROITORUL : E clar că așa-zisul maestru e un escroc. Sfaturile pe care le dă el le-aș putea da și eu.
FEMEIA : Atunci de ce vine lumea la el și nu vine la dumneata ?
UCENICUL : Am programări pentru un an de zile.
CROITORUL : Pentru că și-a făcut reclamă.
UCENICUL : Și asta e o artă. Arta de a deveni celebru.
CROITORUL : Cunosc tehnica. O folosesc așa-zișii vindecători de boli incurabile. Găsesc cîțiva care s-au vindecat din întîmplare și care apoi strigă în dreapta și-n stînga : „M-a salvat ! M-a salvat !“
COCOȘATUL : Tehnica constă în a ști să folosești coincidențele și accidentele. Ca și ghicitorii. „O să-ți

moară cineva foarte drag și-o să suferi". Cui nu-i moare o mamă, un tată, un prieten foarte apropiat ?

FEMEIA *(către Croitor)* : Dumneata spuneai că ai putea da sfaturile pe care le dă el, maestrul ?

CROITORUL : Da. Concentrîndu-mă puțin, aș putea să dau și eu aceleași sfaturi. Numai ca să-ți dovedesc că tipul e un impostor. Un nimenea.

FEMEIA : Atunci încearcă pe mine. Dă-mi dumneata sfaturile pe care doresc să i le cer lui.

CROITORUL : Cu plăcere. Te ascult.

FEMEIA : Doream să-l întreb două chestiuni... Nu mă feresc de nimeni.

UCENICUL : Unul privind trupul și unul privind sufletul.

FEMEIA : Exact. Am și plătit tariful. Și acum, iată întrebările. Prima : este răspunzător trupul de ceea ce i se întîmplă sufletului ? Și invers. *(Se lasă o liniște deplină.)* A doua întrebare : ce este moartea ?

(Din nou liniște îndelungă.)

UCENICUL *(către Croitor)* : Ziceai că știi să răspunzi la întrebări. Răspunde.

CROITORUL : La prima întrebare, răspunsul e simplu : numai sufletul poate fi răspunzător de ceea ce i se întîmplă trupului, pentru că numai sufletul are conștiință de sine, în timp ce trupul e materie pură și inconștientă.

COCOȘATUL : Dar dacă sufletul nu e materie, atunci ce e ? Antimaterie ?

CROITORUL : Nu știu. Știu doar că nu e materie.

FEMEIA : Ești dumneata sigur că trupul nu are conștiință de sine ? Atunci de unde extraordinara lui perfecțiune în funcționare, știut fiind că el, trupul omenesc, este considerat, pînă acum, organismul cel mai desăvîrșit din Univers, miracolul cosmic ?!

CROITORUL : Nu sînt obligat să dau explicații. Nici el nu ne dă decît răspunsuri. Dacă-i ceri argumentația respectivă se enervează și te ia la bătaie.

FEMEIA : Atunci răspunde-mi la a doua întrebare.

COCOȘATUL : Exact. Răspunde la a doua întrebare : ce e moartea ?

CROITORUL *(solemn și vehement)* : La întrebarea asta nu știu și nici nu vreau să răspund. La întrebarea asta nu știe nimeni să răspundă.

UCENICUL : Nici maestrul ?

CROITORUL : Nici.

FEMEIA : De unde știi că nu știe ?

CROITORUL *(îndîrjit)* : Pentru că știu că nu știe !

FEMEIA : Să vedem.

UCENICUL : Atunci schimbăm ordinea intrării.

FEMEIA : Da. Intru eu acum. Anunță-mă, te rog.

UCENICUL *(după ce își aranjează ținuta)* : Am să intru fără să mai bat la ușă. Sînt curios ce-o să mi se întîmple.

COCOȘATUL : Ai mai încercat vreodată ?

UCENICUL : O singură dată. Și a fost groaznic.

FEMEIA : De ce ?

UCENICUL : L-am găsit plîngînd. Plîngea atît de înfiorător, că n-am mai putut închide un ochi trei zile și trei nopți. Dormeam cu ochiul celălalt. *(Își ia avînt.)* Am să intru. *(Intră. Pauză. Liniște. Apoi iese.)* I-am spus despre ce este vorba.

CROITORUL : Și ?

UCENICUL : Mi-a spus că azi nu mai poate primi pe nimeni. E obosit.

COCOȘATUL : Cred și eu. L-a epuizat bruneta.

CROITORUL : Ai apucat să-i spui că dînsa vroia să-i pună două întrebări fundamentale ?

UCENICUL : Am apucat.

COCOȘATUL : Și ?

UCENICUL : N-a zis nimic.

CROITORUL : Lașul !

COCOȘATUL : Da. Nu e numai un impostor și un destrăbălat. E și laș.

GRASUL : Nenorocitul !

CROITORUL : La ce te poți aștepta de la un cerșetor cu diplomă ! Diplomă de la Paris !

COCOȘATUL : De ce nu și-a luat-o la Oxford ?

FEMEIA : Sau la Cambridge.

(Rîsete de batjocură. Apoi ușa dinspre încăperea în care se află Maestrul se deschide și acesta apare în cadrul ei. E un bătrîn înalt, rînjos, cu o barbă lungă și albă. Privire albastră, pătrunzătoare și aprinsă. Pauză.)

MAESTRUL *(către Femeie)* : Dumneata vroiai să știi ce e moartea ?

FEMEIA : Da. Eu.

MAESTRUL : Ai nevoie azi, cu orice preț, de acest răspuns ?

FEMEIA : Da. Soțul meu are o boală incurabilă și ar putea să moară din clipă în clipă. Nu vreau să mă despart de el fără să-i dau acest răspuns. Mă așteaptă cu sufletul la gură.

MAESTRUL *(neclintit și întunecat)* : Da... Deci, ce e moartea ? *(Pauză.)* Așteaptă un minut. Am să încerc să-ți dau răspunsul.

(Pleacă, închizînd ușa după el. Ceilalți rămîn în așteptare un minut.)

CROITORUL *(uitîndu-se la ceas)* : A trecut un minut.

COCOȘATUL : Să-i mai dăm un răgaz. Răspunsul nu e simplu deloc.

GRASUL : Nu e. Filozofii se chinuie de mii de ani să-l descopere.

COCOȘATUL : Și ce ne-au oferit ? Presupuneri. *(Pauză.)*

CROITORUL : Au trecut două minute.

FEMEIA : Să-l mai lăsăm un minut.

GRASUL : Încă un minut, da. Dar nici o secundă în plus. Dacă nu apare, dăm buzna peste el.

COCOȘATUL *(către Croitor)* : Cronometrează.

CROITORUL *(uitîndu-se la ceas)* : Acum ne vom lămuri definitiv. E maestru sau e nimic.

(Pauză lungă.)

UCENICUL *(se apropie de ușă)* : Să intru ?

CROITORUL : Au trecut deja trei minute și patru secunde.

UCENICUL : Atunci intru.

(Bate la ușă. Nu i se răspunde. Deschide și intră. Se întoarce peste cîteva clipe, livid.)

FEMEIA : Ce s-a întîmplat ?

GRASUL : S-a întîmplat ceva ?

UCENICUL : Da. Maestrul s-a spînzurat. Priviți-l ! *(Croitorul și Cocoșatul privesc prin ușa deschisă și se întorc la locurile lor, tulburați.)*

CROITORUL : De necrezut.

COCOȘATUL : Sînt uimit. Pur și simplu uimit.

GRASUL : Ce act de curaj !

FEMEIA *(vrea să privească și ea, dar nu îndrăznește)* : A lăsat ceva scris ? Vreun mesaj ?

UCENICUL *(îi arată o hîrtiuță)* : Da. *(Citește.)* „Acesta este răspunsul meu".

(Închide ușa dinspre încăperea în care se afla Maestrul. Croitorul, Cocoșatul, Grasul și Femeia pleacă spre ieșire. Ultima se întoarce.)

FEMEIA : Dă-mi, te rog, taxa înapoi.

UCENICUL *(îi dă banii)* : Poftim. *(Femeia și ceilalți pleacă în tăcere, copleșiți. Ucenicul rămîne o vreme încremenit, apoi se așază și-și aprinde o țigară. De alături se aude un răget neomenesc.)* Da, maestre. Imediat. *(Dar nu se grăbește.)*

SFÎRȘIT